

Arrest

nr. 134 099 van 27 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. PEETERS die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1.1. Blijkens de bestreden beslissing "weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag" heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken

aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

1.2. Ter ondersteuning van zijn derde en huidige asielaanvraag legt verzoeker een oproepingsbrief neer van de politie, een medisch attest en röntgenfoto betreffende zijn vader, een medisch verslag over de toestand van zijn moeder, enkele foto's genomen tijdens de ziekenhuisopname van zijn moeder, een overlijdensakte van zijn zus, een schriftelijke klacht van zijn vader tegen het Sri Lankaanse leger ingediend bij een Sri Lankaanse mensenrechtenorganisatie, een klacht van de vader van verzoeker tegen het CID ingediend bij een Sri Lankaanse mensenrechtenorganisatie en een internetartikel van Tamil Guardian over een herdenkingsceremonie van Tamils in België.

1.3. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag. (...)"

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

1.4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging omwille van zijn toegeschreven LTTE-profiel en gelet op het feit dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoont in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

De toevoeging aan het verzoekschrift van informatie aangaande de algemene situatie in Sri Lanka, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Wat betreft de verwijzing van verzoeker naar rechtspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, merkt de Raad op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 18 december 2008, beschikking nr. 3679).

In de mate verzoeker een nieuw stuk toevoegt aan zijn verzoekschrift, met name een brief van de Human Rights Commission of Sri Lanka, dient te worden opgemerkt dat dit document niet gesteld in de taal van de rechtspleging en evenmin vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt dit document niet in overweging genomen. Volledigheidshalve voegt de Raad er nog aan toe dat vermits dit document louter een fotokopie betreft, dit hoe dan ook elke bewijswaarde ontbeert gezien fotokopieën mits knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

1.5. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel van het 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

1.6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2. In de mate verzoeker vraagt om de 13 quinquies te willen vernietigen omdat de beroepstermijn voor wat betreft zijn asielprocedure nog niet afgelopen is, en het bevel dan ook dient te worden vernietigd omwille van een gebrekkige motivering, kan verzoekende partij niet worden gevolgd aangezien zij niet duidelijk maakt waarom tweede verwerende partij na het afwijzen van een asielaanvraag geen dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten mag nemen."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 september 2014, verwijst verzoekende partij naar de nieuwe stukken die zij heeft ingediend waaruit vooreerst blijkt dat zij actief lid is van de "Tamil Youth organization" en regelmatig deelneemt aan betogingen. Verzoekende partij stelt dat zij refugie surplace is omwille van haar activiteiten in België. Zij legt tevens medische attesten neer die aantonen dat haar moeder ernstig ziek is. Voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, verwijst verzoekende partij naar het verzoekschrift.

1.4.1. Betreffende de neergelegde medische attesten stelt de Raad vast dat deze geen verband houden met de door verzoekende partij ingeroepen, doch ongeloofwaardig bevonden vervolgingsproblemen. Er kan, zoals ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststelde, geen causaal verband worden vastgesteld tussen de gezondheidstoestand van verzoekende partij haar moeder en/of vader en de door haar ingeroepen problemen met de Sri Lankaanse overheid wegens een toegeschreven "LTTE-profiel". Deze documenten zijn dan ook geenszins van aard de vastgestelde ongeloofwaardigheid van die problemen ook maar enigszins te herstellen.

Wat de bij het schrijven d.d. 21 september 2014 gevoegde documenten betreft, stelt de Raad vooreerst vast dat de bijgevoegde vertalingen niet voor eensluidend zijn verklaard, zodat de Raad op grond van artikel 8 van koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verplicht is deze documenten in overweging te nemen (RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). Bovendien betreffen het geen originele documenten, doch slechts kopieën ervan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Aan voorgelegde documenten kan daarenboven slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, nu aan de door verzoekende partij aangehaalde vrees voor vervolging omwille van haar toegeschreven LTTE-profiel geen geloof kan worden gehecht, zo werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgesteld in het kader van verzoekende partij haar eerste asielaanvraag en vervolgens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest nr. 41 043 van 30 maart 2010, dat gezag van gewijsde geniet. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

1.4.2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Indien de vreemdeling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie moet met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en de vreemdeling moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in het geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden. (UNHCR, *"Note on réfugié sur place claims"*, februari 2004).

Met betrekking tot asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) geldt een bijzondere bewijslast. Enerzijds moet verzoeker een uitgebreid, gedetailleerd en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen en anderzijds zal de beslissende instantie met een grotere dan normale gestrengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen. Indien een asielaanvraag niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging (zie UNHCR, *Note on réfugié sur place claims*, februari 2004, *Procedural aspects*) ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder

duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene (*standpunt UNHCR geciteerd in: United Kingdom, Court of Appeal, Danian versus Secretary of State for the Home Department, 28 oktober 1999, IJRL, 2000, 650-651*) (RvV 12 oktober 2007, nr. 2578; VB/05- 0443/E655 van 2 februari 2006).

Verzoekende partij verwijst ter terechtzitting naar de door haar aangehaalde, als bijlage aan haar schrijven d.d. 17 november 2014 gevoegde documenten waaruit volgens haar blijkt dat zij actief lid is van de "Tamil Youth organization" en regelmatig deelneemt aan betogingen. De Raad stelt echter vast dat waar in een van de betreffende documenten, meer bepaald een attest van de 'Tamil Youth Organization - Belgium' d.d. 24 oktober 2014, melding wordt gemaakt van het feit dat verzoekende partij al 3 jaar lid zou zijn van de Tamil Youth Organization Belgium en zij bij voormeld schrijven een lidkaart van die organisatie neerlegt, verzoekende partij zelf geheel in strijd hiermee tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 maart 2014 in het kader van haar huidige asielaanvraag uitdrukkelijk verklaarde dat zij geen lid is van de 'Tamil Youth Organization', noch van de 'Tamil Cultural organization', zo blijkt uit het verslag van dat interview dat zij nadat het haar in het Tamil werd voorgelezen voor akkoord ondertekende waarmee zij uitdrukkelijk bevestigde dat de verklaringen die erin zijn opgenomen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.

Verzoekende partij gaf tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, zo blijkt eveneens uit het gehoorverslag, voorts aan dat zij in september 2013 deelnam aan acties in Brussel (voor het Europees parlement) ten voordele van de slachtoffers die het Sri Lankaanse leger maakte tijdens de burgeroorlog. Ze verklaarde in dit verband o.a. het volgende: *"Ik was gewoon deelnemer tijdens deze acties. Ik heb geen actieve rol in deze acties"* (Administratief dossier y- aanvraag, stuk 4, verklaring meervoudige aanvraag, vraag 16). In het door verzoekende partij aangebrachte attest van de 'Tamil Youth Organization Belgium' d.d. 24 oktober 2014 staat echter, in strijd met verzoekende partij haar verklaringen, te lezen dat verzoekende partij veel betogingen samen met die organisatie zou hebben georganiseerd (waardoor de Sri Lankaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van verzoekende partij haar samenwerking met de organisatie), daar waar zij zelf dus op de Dienst Vreemdelingenzaken niet het minste gewag maakte van enige organisatorische bijdrage aan de manifestaties in september 2013 of andere manifestaties en zichzelf hierbij expliciet een louter passieve rol toeschreef door uitdrukkelijk te verklaren dat ze gewoon deelnemer was tijdens de acties in Brussel in september 2013. Voorts staat in de bij het schrijven van 17 november 2014 gevoegde brief van de 'Tamil Gemeenschap' te lezen dat verzoekende partij samenwerkt met de Tamil Organisatie (in België), terwijl verzoekende partij zelf niet de minste melding maakte van die beweerde samenwerking tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, doch er louter sprak over haar passieve rol als deelnemer tijdens de acties (in september 2013).

De door verzoekende partij aangebrachte stukken aangaande haar verklaarde lidmaatschap van en activiteiten voor de 'Tamil Youth Organization'/Tamil Organisatie druisen aldus manifest in tegen de verklaringen die zijzelf hieromtrent eerder aflegde, en vertonen dan ook een erg gesolliciteerd en opportunistisch karakter. Deze documenten hebben derhalve, nu zij niet ondersteund worden door coherente verklaringen, geen of slechts een zeer beperkte bewijswaarde.

Verzoekende partij toont hoe dan ook niet *in concreto* aan en maakt geenszins aannemelijk dat de Sri Lankaanse autoriteiten enigszins kennis hebben van haar deelname aan bijeenkomsten in België, georganiseerd door Tamil organisaties, laat staan dat zij haar hierdoor zouden viseren. Haar bijdrage aan en 'activiteiten' tijdens die manifestaties zijn, zo gaf ze aan op de Dienst Vreemdelingenzaken en ze toont het tegendeel niet aan, zeer kleinschalig. Haar rol beperkt zich immers louter tot het deelnemen aan dergelijke bijeenkomsten, en ze speelt geen leidinggevende rol, of toont dit althans alleszins niet aan. Gezien haar beperkte rol is het dan ook onwaarschijnlijk dat verzoekende partij enigszins in de belangstelling staat van, laat staan gevisieerd wordt door de Sri Lankaanse autoriteiten of voor vervolging moet vrezen. Deze vaststelling klemmt des te meer gezien verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Sri Lankaanse autoriteiten stond. De overige door verzoekende partij aangebrachte foto's en informatie omtrent de Tamil manifestaties in België wijzigen niets aan de vaststelling dat verzoekende partij niet aantoonde dat de autoriteiten van haar land van herkomst kennis zouden hebben van haar activiteiten in België en dat zij haar om deze reden zouden vervolgen.

1.4.3. Het ter terechtzitting neergelegde document van de Human Rights Commission of Sri Lanka van 1 april 2014 bevat geen informatie met betrekking tot de door verzoekende partij aangehaalde vervolgingsproblemen, doch vermeldt louter dat de betreffende organisatie niet kan ingaan op verzoekende partij haar vraag om hulp/tussenkomen.

1.4.4. De toevoeging van informatie aangaande de algemene situatie (van Tamils) en mensenrechtenschendingen in Sri Lanka, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke.

1.4.4. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, verwijst verzoekende partij naar het verzoekschrift, zonder echter in te gaan op de grond in de beschikking waar dienaangaande het volgende wordt vastgesteld: *“In de mate verzoeker vraagt om de 13 quinquies te willen vernietigen omdat de beroepstermijn voor wat betreft zijn asielpprocedure nog niet afgelopen is, en het bevel dan ook dient te worden vernietigd omwille van een gebrekkige motivering, kan verzoekende partij niet worden gevolgd aangezien zij niet duidelijk maakt waarom tweede verwerende partij na het afwijzen van een asielaanvraag geen dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten mag nemen.”* Verzoekende partij brengt hier niets tegen in, en laat also na er een ander licht erop te werpen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C.GOETHALS